

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πώς την έπαθαν οι Έβραίοι. Τά ρητά του Εύαγγελίου. Ήθελε και τών γενών!... Τά χίμηρα του Στεφανίδου. Πώς έτρεφε σέ φυγήν τους περιέργους πού κίτταξαν τά κοριτσάκια του. Ολοταίσιδες!... Και πώς παντρεψε τη μεγαλύτερη κορη του. Ο έξ Αιγύπτου πλούσιος έμπορος. Στην κρεβάτοκαμαρη της παρθένου. Ο έμπορος έλαπει, έρίσταιται, θάρεινται. Η Σωφία του Στέφ. Δραγκούμη στην Έθνική Βιβλιοθήκη και τά επάκουοντά της. Μια...μυστηριώδης λέξις. Πώς έμεινε ανέξηγητη.

ΙΑ τήν εξιστάδα των Έλλήνων και των Έβραίων και τά μεταξύ των παράφραστα, δηλούνται τό ξέξω ώραίο ανέκδοτο στην Θεσσαλονίκη :

"Ένας πονηρός άπόγονος του Ιουδα σπώντησε μιά μερα κοντά στους Καπουτζήδες δύο "Έλληνας κίλογηρους και τράδησαν μαζί τό δρόμο τους.

Καθώς βιάδιον όμως ήσανα και φίλατά, τόν Έβραίο τόν έβαλε ο διάβολος να περιάει τους κίλογηρους.

"Άρχισε λοιπόν να τους μάλαχ' για τήν χριστιανική θερμοεσία. Απάνω στην κουρέντα, τους ρωτάει :

—Δέν μωυ λέτε, άνθρωποι του Θεου, τί διατάζει τό Εύαγγέλιό σας να κανέτε, όταν τρώτε κανένα χαστούδα ;

—Λέει τό Εύαγγέλιο, τού απάντησαν, πώς αν μιά δώσα κανείς κανένα χαστούδα, πρέπει να τού γυρίσουμε και τό άλλο μάγουλό να μιά ξανακίτταξη.

—Εσείς είστε καλοί χριστιανοί ;

—Και ρωτάς, άφός είμαστε μάλιστα και ιερουμένα ;

—Έ, τότε, όμοε, λοιπόν ! τούς λέει ο Έβραίος, δίδοντάς τους δύο σκαμπέλια δυνατά. Γυρίστε τώρα και τό άλλο μάγουλό σας, για να μωυ άποδείξετε πώς είστε καλοί χριστιανοί...

Και στάθηκε, έτοιμος να δώσει και δεύτερο χαστούδα και να φύγη.

—Μιά στιγμή, μάστορα, τού ειπε τότε ο Ένας από τους κίλογηρους: πλανότεις τον άπό τό άντέρης. Τό Εύαγγέλιό μιά λέει και ένα άλλο σχετικό ρητό, πού αν δέν τό εφαρμόσουμε, δέν θάύαστε καλοί χριστιανοί.

—Και τί άλλο λέει τό Εύαγγέλιό σας ; τόν ρωτάει ο Έβραίος, λογαριάζοντας πώς θα τού δώσει κι' άλλα χαστούδα.

—Λέγει : "Δωρεάν ελάβατε, δωρεάν δότε".

—Δηλαδή ;

—Δηλαδή, ότι παίρνομε δωρεάν, να τό δίνουμε πάλι δωρεάν και με τό παραπάνω... Και βάζον κάτω τόν Έβραίο και τόν κανόν τ' άλατιού !... *

"Ένας από τους πωλοφους τύπους τών Αθηνών ήταν κι' ο άρήςιας έποχης διηγησος Γεώργ. Στεφανίδης, ο περιήμιος τόσο για τήν ιδιόρρυθμη ζωή του, όσο και για τίς πρωτόγνωτες άισχρολογίες του.

Αν και ήταν γερός, ο Στεφανίδης ήτανε ώπόσο γεμάτος ζωή και όρεξις και άνεραχες πάντοτε από όρεγια.

Τού Στεφανίδου διηγήματα διάφορα έπισηδία, τά όποια, δυστυχώς, δέν εινε δυνατάν ν' αναγραφούν στο "Μπουκέτο". Θά σάς διηγηθούμε, ώπόστο, τά μύλλον δημοσιεύσιμα.

"Ένα, λοιπόν, από τά πιο όραία ανέκδοτα του Στεφανίδου εινε και τό σχετικό με τό γάμο τών δυό κοριτσιών του.

"Ο Στεφανίδης καθότανε στην όδό Έμοιο, κοντά στο σημερινό κατάστημα τών αδελφών Μουσοπούλων. Η κόρες του ήσαν όμορφες πολί και κάθε πρωί πού ξεπνοίονταν, βγαίναν στο παράθυρο και κίτταζαν τόν κόσμο πού περνούσε από κάτω. Αυτό ήταν ή μοναδική τους διασκέδασις. Ο κόσμος πάλιν πού διάβαινε από τό δρόμο, βλέποντάς δυό όμορφα κοριτσάκια, πρηνά ν' άτιμήλητα, στο παράθυρο, στεκόταν και τά κίτταζε, χαζεύοντας. Δίπλα στο παράθυρο τών κοριτσιών ήταν ο

θυμωμένα.

"Έξαφνα, συνέλαθε κάτι τό άπροσδόκητο.

"Ο σκόλος σταμάτησε για μιά στιγμή και γύρισε προς τόν Φάουστο. Και τότε, έμπρός στα κατάληκτα μάτια του σοφού, άρχισε ν' αλλάξει όψη, να μακραίνει και να πλαταίνει... να σηκώνεται με δύναμη επάνω, με όχι σκυλί πεινά, όχι συνθησιμένο ζώο... Κάτι άλλο από μορφή σκυλιού, κάτι πού έμμοιαζε με ιπποπόταμο, με θεριο άλλόκοτο της μυθολογίας...

Τότε πεινά, ο Φάουστο κατάλαθε πως ή ύποψια πού είχε σχηματίσει στην άρρητή, ήταν σωστή, πώς δέν είχε μπροστά του ένα κοινό σκυλί. Και έξαφνικά, μέσα στην ήμερία του σπουδαστηρίου, άντήχησε θροαγγή ή φωνή του :

—Σέ κρατά!... Σέ κρατά, πονηρό Πνεύμα!... "Α! Για μιά κολασμένη γέννα σαν και σένα, μωυ φτάνει του Σολωμάντος τό κλειδί! Περίμενε και θά δηξ!... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

«κοιτών» τού Στεφανίδου. Μόλις ξεκινάσε λοιπόν κι' αυτός, έβγαλε με τό νυχτικό του στο παράθυρο και περιέμενε να τού φέρον τον κορε του. Καθώς καθόταν, έβλεπε τον κόσμο να μαζεύεται και να κίτταζε στο δελτινο παράθυρο της κάμαράς του. Στην άρχη νόμισε πως κίτταζαν αυτόν και τούς φώναζε, με τη χροντή φωνή του :

—Τί κίττάτε, βρε χαμένο ; Πρώτη φορά βλέπετε νυχτικό ;

—"Άλλά άμα καταλαβε ότι ο περιέρχον κίττάζανε τά κοριτσάκια του, άλλαξε τό χαβά του :

—Τί κίττάτε, ρέ κ... : φώναξε. Σας άρέσουν ; Δέν τάξω για τά μούτρα σας !...

"Ένας άιος κατεργάρης μιά φορά θέλησε να τού την κτίσιον.

—Τί κίττάζεις, μωυ χαχα ; Σου άρέσουν ; τού φώναξε ο Στεφανίδης.

—Μου άρέσουν, βίβια ! απάντησε εκείνος.

—Σου άρέσουν ; Νά, λοιπόν...

Και σηκώνοντας τό νυχτικό του, τού παρουσίαστρε ολόγενο...

"Όπου φύγει-φύγει τότε και ο θιασιστής κι' όλος ο άλλος κόσμος. Μά και τά κοριτσάκια τού Στεφανίδου κεντραροίστηκαν και δέν ξαναβρίσαν στο παράθυρο...

***

Διηγούνται επίσης πως πάντοχε ο Στεφανίδης τό ένα από τά κοριτσάκια του.

Μιά φορά είχε ρόη στην Αθήνα κάποιος πλούσιος Έλλην έμπορος από τήν Αίγυπτο, για κάποια δικαστική όπόθεσί του, συστημένος στον Στεφανίδη.

"Ο Στεφανίδης άνελαβε την όπόθεσι και ο έμπορος τήν κέρδισε. Είχαριστήμένος τότε, τόν πληρώσε και θέλησε να τού κάμη και τό τραπέζι. Τό τραπέζι, δόθηκε στο "Στέμιας, πού έθεωρείτο τότε ως άριστο κρητικό ρεστοράν. Κι' επειδή ήταν κίλοκαίφ, καθότανε να φάει στην τραπέζια τού ξενοδοχείου. Εκεί απάνω, σαν έφαν και λιάνια, ήθε ή ώρα τών εξμιστηρεϊστών, και ο έμπορος ειπε στον Στεφανίδη πως βαρέθηκε πεια τή μοναχική ζωή και ήθελε να παντρευτεί.

—Πάμε να τά ποιμε αυτά στο γραφείο μωυ, τού λέει τότε ο Στεφανίδης.

Και τόν παίρνει και πάνε στο σπίτι του. Τά κοριτσάκια του είχαν κοιμητή. "Ο Στεφανίδης όμως όδηγους τον πελάτη του και ρέβαιαν στην κρεβάτοκαμαρη της μεγάλης κόρης του, πληρώσε με τήν λαμπά στο ζέρι στο κρεβάτι της και τράβηξε τό σεντόνι.

"Ηταν κίλοκαίφ. Τό θωοφορο κορίτσι κοιμότανε μόνο μ' ένα λεπτό ποικαμασία και στο φώς της λάμπας φάγνε σαν μοδώνηνη θεά. "Ο πελάτης έβλεπεν άναυδός μπρός στό όνειρότο εκείνο θεάμα, πού τό ρόδισε και τό έξιδανικευε τό κόζαφο φώς της λάμπας. Και μεθυσμένος από τό θεάμα, έκλεισε τό σινακέσι άμεισας, επί τόπου !...

***

Μιά φορά ο άειμνητος Στέφ. Δραγουήης χάρισε τί σειρά ενός Γαλλικού περιοδικού στην Έθνική Βιβλιοθήκη, **κακά διατηρημένη και έσταχλωμένη**, καθώς έγραφε στην επιστολή του. Η λέξις "έσταχλωμένη" σκανδαλίσε τότε τούς μη έχοντας άλλα θέματα δημοσιογραφους τών Αθηνών, ή όποιοι άρχισαν να τήν σχολιάζουν διαπροπορώς. "Άλλος έλεγε ότι παράγεται από τό...**εστάχουα**, άλλος άπό τό **στοιχηεϊα**, άλλος από τούς **εστιχους** και άλλος από ται... **στοιχηματάς**, τά όποια άρχισαν μάλιστα να βάζουν, για να βρειν τή ρίζα της και τήν καταγωγή της. Τέλος δυό δημοσιογράφοι, ο μακαριτής Θόδωρος Μεντζελοπούλος μαζί με τόν κ. Γεώργ. Τραζάκη, άνωτερον σήμερα τριπτεζιτην, άπεράσσαν να πάνε να ρωτήσουν τόν ίδιο τόν μακαριτή Δραγουήη.

—Τί σημαίνει, κίμε πρόεδρε, ή λέξις "έσταχλωμένος" και από πού παράγεται ; τόν ρώτησαν.

—Από τό "εστάχουα", τού ειπε ο Δραγουήης, πού σημαίνει "εδύσσω".

—Τό δέομο τό καταλαβαίνουμε, άλλα τό "εστάχουα" εινε εκείνο πού δέν καταλαβαινόμα και παρακαλώμεν να μιάς τό εξήγηστρε.

"Ο Δραγουήης έλαβε ύφος διδασκαλικόν και άρχισε να εξήγη :

—Στάχουα σημαίνει....

"Άλλα ο παρατηχών νός του Φίλιππος Δραγουήης, Γενικός Διοικητής σήμερα Μακεδονίας, δέκχον τον πατέρα του και συνετέλλησε :

—Σημναίνει...ότι είστε όλοι σας για...**δέομο**, γιατί χάνετε τόν καιρό σας με ζητήματα πού δέν αξίζονε τόν κόπο !...

Και έτσι δέν έμάθαμε ποτέ από πού παράγεται τό "Δραγουηικότα-τόν" εκείνο "εστάχουα"...

